

Dosarul nr. 3rh-85/21

Prima instanță: Curtea Supremă de Justiție – C. Gurschi, I. Sîrcu, N. Gordilă, V. Doagă,
S. Novac, A. Cobăneanu, I. Bejenaru,
G. Nicolaev, N. Clima

ÎNCHEIERE

22 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu
Nina Vascan
Victor Burduh
Maria Ghervas

examinând cererea de revizuire depusă de către Agentul guvernamental, Oleg Rotari,

în cauza de contencios administrativ la contestația depusă de Ion Muruianu împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva hotărârii din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea lui Ion Muruianu,

constată:

La 03 decembrie 2012, Ion Muruianu a depus acțiune în contencios administrativ, care a fost completată prin cererea din 11 decembrie 2012, împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea contestației a invocat că în anul 1990 a fost ales în funcția de judecător la Judecătoria sectorului Buiucani, mun. Chișinău.

Prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 1528-11 din 19 iunie 2000 a fost numit în funcția de judecător până la atingerea plafonului de vârstă.

Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 76 din 18 martie 2004 a fost numit în funcția de judecător la Curtea Supremă de Justiție.

Ulterior, prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 143 din 14 mai 2004 a numit în funcția de vicepreședinte al Colegiului economic al Curții Supreme de Justiție, pentru un termen de 4 ani, iar prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 341 din 23 noiembrie 2006 a fost numit în funcția de vicepreședinte al Curții Supreme de Justiție și de președinte al Colegiului economic al Curții Supreme de Justiție.

Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 79-XVI din 29 martie 2007 a fost numit în funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție pentru un termen de 4 ani.

În baza Legii nr. 153 din 05 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 185 din 31 august 2012, a fost redus numărul de posturi de judecător la Curtea Supremă de Justiție.

În conformitate cu art. VIII alin. (5) și alin. (6) din Legea nr. 153 din 05 iulie 2012, Consiliul Superior al Magistraturii a fost împuternicit, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii, să examineze și să propună distribuirea a 16 posturi de judecători ai Curții Supreme de Justiție către alte instanțe judecătorești.

De asemenea, s-a stabilit că, judecătorilor Curții Supreme de Justiție le va fi propus transferul, cu consimțământul lor, în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești în modul stabilit de lege și conform criteriilor aprobate de Consiliul Superior al Magistraturii, cu păstrarea salariului de judecător al Curții Supreme de Justiție până la atingerea plafonului de vârstă și cu menținerea garanțiilor sociale stabilite anterior.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii din 16 octombrie 2012 a fost aprobat Regulamentul privind criteriile și procedura transferului judecătorilor în cazul redistribuirii posturilor de judecător, reorganizării sau dizolvării instanței judecătorești. La fel, Consiliul Superior al Magistraturii a hotărât să realizeze procedura de reorganizare a Curții Supreme de Justiție până la 30 octombrie 2012.

În pct. 9 din Regulament, au fost stabilite criteriile, drept bază pentru luarea deciziilor Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la transfer – eficiența activității, calitatea activității, integritatea, formarea profesională continuă.

Prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești” s-a inițiat procedura de transfer a 8 posturi de judecător de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătorii.

Astfel, prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012, lui Ion Muruianu, ca judecător al Curții Supreme de Justiție, i s-a propus transferul către o curte de apel sau judecătorie.

Reclamantul a considerat hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 ca fiind arbitrară, neîntemeiată, ilegală și adoptată cu încălcarea normelor de drept material și procedural, deoarece contravine prevederilor art. 4, art. 20, art. 76, art. 102 din Constituția Republicii Moldova, art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 6 §1 și art. 13 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 14 din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544-XIII din 20 iulie 1995 și art. 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii (în redacția Legii nr. 153 din 05 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 185 din 31 august 2012).

Or, normele precitate garantează persoanelor interesate dreptul de a contesta actele Consiliului Superior al Magistraturii, emise în exercitarea atribuțiilor oficiale ale acestui organ, atât sub aspectul legalității procedurale, cât și în partea temeiniciei și legalității în partea materială.

În opinia lui Ion Muruianu, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 a fost adoptată prin aplicarea unor norme neconstituționale și încalcă inamovibilitatea magistratului, drept prevăzut cu titlu de principiu fundamental și consacrat la art. 116 din Constituția Republicii Moldova și art. 18 din Legea cu privire la statutul judecătorului.

La fel, reclamantul a notat că art. VIII alin. (6) din Legea nr. 153 din 05 iulie 2012, în partea în care competența de stabilire a criteriilor transferului judecătorilor de la instanța supremă la instanțele ierarhic inferioare a fost delegată Consiliului Superior al Magistraturii, care de fapt nu are atribuții de a elabora și adopta legi, contravine art. 7, art. 60 alin. (1) și art. 72 alin. (3) lit. e) din Constituția Republicii Moldova, precum și garanțiilor de inamovibilitate a judecătorului, stabilite la art. 116 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova și reprezintă o ingerință disproporționată și inadmisibilă în exercițiul independenței și inamovibilității judecătorilor, în general, inclusiv a magistraților de la Curtea Supremă de Justiție.

Mai mult ca atât, în procedura de adoptare a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 au fost admise următoarele încălcări:

- în ședința Consiliului Superior al Magistraturii nu a fost invitat niciunul dintre judecătorii Curții Supreme de Justiție, în a căror privință a fost inițiată procedura de transfer în instanțele ierarhic inferioare, astfel încât magistraților nu li s-a acordat dreptul de a recuza membrii Consiliului în cazul întrunirii împrejurărilor prevăzute prin lege, de a lua cunoștință de materialele ce urmau a fi puse la baza emiterii hotărârii, de a oferi explicații, a face obiecții și de a prezenta probe;

- hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii s-a bazat doar pe informația verbală a președintelui Curții Supreme de Justiție, or, nu s-au întocmit informații scrise cu privire la activitatea magistraților propuși spre transfer;

- pentru transferul judecătorilor, nu s-a cerut și nu a existat recomandarea colegiului pentru selecția și cariera judecătorului, de altfel, neînființat la momentul emiterii hotărârii contestate;

- Consiliul Superior al Magistraturii și-a încălcat obligația de motivare a hotărârii adoptate.

Prin urmare, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 nu conține temeiurile de fapt și de drept ale inițierii procedurii de transfer anume în privința celor opt magistrați, precum și o descriere a motivelor care să justifice concluziile privind neîncadrarea judecătorilor vizați în criteriile stabilite de Consiliul Superior al Magistraturii. Simpla referire asupra necorespunderii magistraților criteriilor enunțate nu este de natură să suplinească cerința legală privind motivarea hotărârii.

Finalmente, reclamantul a conchis că transferul judecătorului într-o instanță ierarhic inferioară a constituit, în esență, o măsură de sancționare pentru activitate ineficientă și necorespundere cu criteriile stabilite.

Reclamantul Ion Muruianu a solicitat prin contestație anularea ca ilegală a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești” în partea inițierii procedurii de transfer și propunerii transferului său de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătorii.

Fiind investită cu judecarea acțiunii în fond, Curtea Supremă de Justiție, prin hotărârea din 19 decembrie 2012 a respins ca neîntemeiată acțiunea lui Ion Muruianu (f.d. 98, 99-106).

La 27 octombrie 2021, Agentul guvernamental, Oleg Rotari, a depus prin poștă electronică la Curtea Supremă de Justiție cerere de revizuire împotriva deciziei din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, în temeiul art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă.

În motivarea cererii de revizuire a indicat că, la 17 martie 2021, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a comunicat Guvernului Republicii Moldova cererea Muruianu v. Republica Moldova (nr. 43482/13).

Curtea a solicitat prezentarea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cererii prin prisma următoarelor întrebări

1. Este aplicabil articolul 6 § 1 din Convenție sub aspectul său civil cu privire la procedura exercitată în prezenta cauză (a se vedea Vilho Eskelinen și alții v. Finlanda [MC], nr. 63235/00, § 62, CEDO 2007-11, și Denisov v. Ucraina [MC], nr. 76639/11, § 52, 25 septembrie 2018)?

2. În caz afirmativ, a beneficiat reclamantul de garanțiile oferite de către articolul 6 § 1 din Convenție?

3. În particular, a îndeplinit Consiliul Superior al Magistraturii cerințele unui „tribunal independent și imparțial” (a se vedea Denisov, pre-citată, §§ 60-65 și 68-70, și Guðmundur Andri Ástráðsson v. Islanda [MC], nr. 26374/18, §§ 219 și 231-34, 1 decembrie 2020)?

4. A fost respectat în prezenta cauză caracterul contradictoriu al procedurii în fața Consiliului Superior al Magistraturii (a se vedea Kress v. Franța [MC], nr. 39594/98, § 74, CEDO 2001-VI)?

5. A fost respectată în prezenta cauză garanția prevăzută de articolul 6 § 1 din Convenție cu privire la judecarea cauzei în mod public de către Consiliul Superior al Superior al Magistraturii (a se vedea Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugalia [MC], nr. 55391/13 și altele 2, §§ 187-192, 6 noiembrie 2018)?

6. În particular, a fost motivată în mod corespunzător hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii (a se vedea Ramos Nunes de Carvalho e Sá, pre-citată, § 185)?

7. Poate un observator independent să considere că – în prezenta cauză – controlul efectuat de către Curtea Supremă de Justiție a fost „suficient” pentru remedierea pretinselor încălcări, în condițiile în care procedura în fața Consiliului Superior al Magistraturii nu ar fi îndeplinit cerințele articolului 6 § 1 din Convenției (a se vedea Denisov, pre-citată, § 73, și Ramos Nunes de Carvalho e Sá, pre-citată, § 194)?

8. A întrunit Curtea Supremă de Justiție cerințele unei instanțe independente și imparțiale (Denisov, pre-citată, § 79, și Ramos Nunes de Carvalho e Sá, pre-citată, §§ 144-50)?

9. A avut loc o încălcare a dreptului reclamantului la respectarea vieții sale private, în sensul articolului 8 § 1 din Convenție (Denisov, pre-citată, §§ 115-17)? În caz afirmativ, a fost această ingerință necesară într-o societate democratică? A urmărit ingerința un scop legitim, în conformitate cu articolul 8 § 2 din Convenție?

În baza art. 11 și 12 din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, Guvernul Republicii Moldova a considerat judicioasă procedura de soluționare amiabilă a prezentei cauze, fiind inițiată de către Curte la momentul

comunicării cererii reclamantului, în timp ce înaintarea prezentei cereri de revizuire constituie o condiție necesară pentru finalizarea acesteia, fie prin eventuala semnare a unui acord de soluționare amiabilă sau a unei declarații unilaterale, în scopul remedierii pretinsei încălcări a drepturilor lui Ion Muruianu în baza articolelor 6 § 1, 8 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Revizuentul a afirmat că în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, Ion Muruianu a pretins încălcarea drepturilor sale garantate de art. 6 § 1 din Convenție, deoarece din cauza unor eșecuri structurale și a unei tendențiozități personale din partea unor membri ai Consiliului Superior al Magistraturii acesta nu a acționat în mod independent și imparțial.

De asemenea, Ion Muruianu a invocat în fața Curții Europene a Drepturilor Omului că judecători Curții Supreme de Justiție, care au examinat cauza sa, nu au acționat independent și imparțial, deoarece în cazul în care ar fi admis acțiunea sa riscau să fie transferați la o instanță inferioară, or, în privința lor existau sancțiuni disciplinare aplicate de către Consiliul Superior al Magistraturii.

La fel, Ion Muruianu s-a plâns Curții Europene a Drepturilor Omului că nu a fost notificat despre ședința Consiliului Superior al Magistraturii din 20 noiembrie 2012 și nu a fost audiat de către Consiliu, fapt ce l-a privat de dreptul de a-și pleda cauza în fața CSM, lipsa caracterului contradictoriu al procedurii în fața CSM, precum și nemotivarea hotărârii CSM. Invocând Articolul 13 coroborat cu Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantul se plânge că anume Curtea Supremă de Justiție a eșuat să exercite un control suficient în respectiva cauză, încălcându-i drepturile sale de acces la o instanță și la un remediu efectiv. În cele din urmă, reclamantul susține că transferul său la o instanță ierarhic-inferioară a constituit o ingerință în viața sa privată și profesională, contrar garanțiilor Articolului 8 din Convenție.

Agentul guvernamental a solicitat prin cererea de revizuire:

1. admiterea revizurii;
2. recunoașterea expresă a încălcării drepturilor reclamantului garantate de articolele 6 § 1, 8 și 13 din Convenție;
3. casarea hotărârii din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție (dosarul 3-8/12) și dispunerea examinării acțiunii de către instanța competentă, prevăzută de legislația în vigoare la acest moment, inclusiv pentru formularea oricăror pretenții cu privire la despăgubirea pentru orice eventual prejudiciu material, care ar fi putut să fie invocat în fața Curții Europene a Drepturilor Omului;
4. ținând cont de eventuala constatare a unei încălcări, prin aplicarea directă a articolului 41 din Convenție, acordarea despăgubirii pentru prejudiciul moral și costuri și cheltuieli, din contul bugetului de stat al Republicii Moldova prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în sumă de 5 800 de euro, care ar include o despăgubire pentru prejudiciul moral provocat acestuia în sumă de 4 950 de euro și costurile și cheltuielile de reprezentare în fața Curții până la momentul actual în cuantum de 850 de euro.
5. dispunerea executării imediate a deciziei cu privire la acordarea satisfacției echitabile, prin eliberarea titlului executoriu de către Curtea Supremă de Justiție în acest sens.

Prin referința din 16 noiembrie 2021, Ion Muruianu a solicitat respingerea ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de către Agentul guvernamental, Oleg Rotari, împotriva deciziei din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție.

În argumentarea poziției sale intimatul Ion Muruianu a invocat că temei de redeschidere a procedurii judiciare conform art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă poate de servi doar inițierea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului sau Guvernul Republicii Moldova a procedurii de reglementare pe cale amiabilă într-o cauză pendinte împotriva Republicii Moldova.

În speță, însă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a inițiat o procedură de reglementare pe cale amiabilă, iar propunerea Agentului guvernamental de a iniția această procedură a fost respinsă de către Ion Muruianu.

Intimatul Ion Muruianu a invocat că, la caz, Agentul guvernamental a declanșat procedura de revizuire contrar prevederilor art. 11 alin. (3) din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, care stipulează că procedura de soluționare amiabilă este confidențială și se încheie prin semnarea de declarații mutuale propuse cu asistența Curții Europene ori a unui acord scris între Agentul guvernamental și reclamant sau reprezentantul acestuia.

Ion Muruianu a remarcat că, la caz, nici Curtea Europeană a Drepturilor Omului nici Guvernul Republicii Moldova nu au inițiat o procedură de reglementare pe cale amiabilă într-o cauză pendinte la cererea reclamantului Ion Muruianu împotriva Republicii Moldova.

Însă, contrar acestor fapte, prin adresa nr. 06/8335 din 27 octombrie 2021, Agentul guvernamental a informat Curtea Europeană a Drepturilor Omului că Guvernul Republicii Moldova a inițiat procesul de soluționare amiabilă a cererii lui Ion Muruianu și dorește redeschiderea procedurilor judiciare, ca instanțele naționale să constate încălcarea drepturilor reclamantului garantate de art. 6 § 1, art. 8 și art. 13 din Convenție.

În opinia lui Ion Muruianu, doar acordul scris încheiat și semnat de comun acord între Agentul guvernamental și reclamant sau reprezentantul acestuia, în care ar fi fost înserate toate clauzele cu privire la fondul cererii, putea servi temei de redeschidere a procedurii judiciare în baza art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă.

Așa, în interpretarea coroborată a art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă și a art. 11 din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, un eventual acord benevol și neforțat sau impus de nimeni este primordial pentru depunerea cererii de revizuire în temeiul art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă.

Mai mult ca atât, o eventuală hotărâre judecătorească adoptată de admitere a cererii de revizuire nu poate substitui acordul benevol și nu poate înlocui o procedură de reglementare amiabilă, deoarece clauzele acordului trebuie să fie benevole și neforțate sau impuse de cineva.

Or, esența și natura reglementării amiabile nu poate fi condiționată și redusă la depunerea cererii de revizuire și la un nou ciclu de examinare a cauzei la nivel național, în care soarta litigiului să fie repetat pusă în discuții în ordine generală.

În această ordine de idei, intimatul Ion Muruianu a conchis că în lipsa unei proceduri amiabile și refuzul lui de a soluționa amiabil cauza nu poate justifica cererea de revizuire.

Prin referința din 07 decembrie 2021, Consiliul Superior al Magistraturii a lăsat la discreția Curții Supreme de Justiție aprecierea temeiurilor de admisibilitate a revizuirii invocate de către Agentul guvernamental, Oleg Rotari, împotriva deciziei din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție.

Studiind materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contencios administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

Având în vedere că Codul administrativ nu reglementează instituția revizuirii unei hotărâri judecătorești irevocabile, cererea de revizuire depusă de către Agentul guvernamental, Oleg Rotari, urmează a fi examinată în conformitate cu prevederile Capitolului XXXIX din Codul de procedură civilă.

Conform art. 446 alin. (1) din Codul de procedură civilă, pot fi supuse revizuirii hotărârile, ordonanțele, încheierile și deciziile irevocabile ale tuturor instanțelor judecătorești, în condițiile prezentului capitol.

Prin prisma art. 448 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, cererea de revizuire împotriva unei hotărâri sau încheieri rămase irevocabilă prin neatacare se soluționează de instanța care s-a pronunțat asupra fondului.

Cererea de revizuire împotriva unei hotărâri care, fiind supusă căilor de atac, a fost menținută, modificată sau casată, emițându-se o nouă hotărâre, se soluționează de instanța care a menținut, a modificat hotărârea sau a emis o nouă hotărâre.

În corespundere cu art. 452 alin. (1¹) din Codul de procedură civilă, dacă examinarea cererii de revizuire este de competența Curții Supreme de Justiție sau a instanței de apel, ședințele se desfășoară fără înștiințarea participanților la proces. Dacă instanța care examinează cererea de revizuire consideră necesară prezența participanților la proces, aceasta dispune înștiințarea lor.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ a decis examinarea cererii de revizuire fără înștiințarea participanților la proces, cu plasarea datei ședinței pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, fiind inoportună invitarea părților, întrucât argumentele expuse în cererea de revizuire au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite instanței examinarea acesteia.

În conformitate cu art. 453 alin. (1) lit. b) și alin. (6) din Codul de procedură civilă, după ce examinează cererea de revizuire, instanța emite unul din următoarele acte de dispoziție: încheierea de admitere a cererii de revizuire și de casare a hotărârii sau deciziei supuse revizuirii.

Articolul 451 din Codul de procedură civilă stipulează la alin. (1) că cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art. 447, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art. 449 și anexându-se probele ce le confirmă.

În temeiul art. 447 lit. c) din Codul de procedură civilă, sunt în drept să depună cerere de revizuire: Agentul guvernamental, precum și subiecții menționați la lit. a) și b) din prezentul articol, în cazurile prevăzute la art. 449 lit. g) și h).

Totodată, conform art. 5 alin. (4) lit. b) din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, în domeniul asigurării implementării la nivel național a Convenției, Agentul guvernamental în cazurile prevăzute de lege, intervine sau participă în procedurile naționale sau solicită redeschiderea acestora.

În baza art. 451 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art. 447, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art. 449 și anexându-se probele ce le confirmă. Cererea de revizuire se depune la instanța competentă prevăzută la art. 448.

Articolul 449 din Codul de procedură civilă prevede la lit. g) că revizuirea se declară în cazul în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului sau Guvernul Republicii Moldova a inițiat o procedură de reglementare pe cale amiabilă într-o cauză pendinte împotriva Republicii Moldova.

La rândul său, art. 450 lit. e) din Codul de procedură civilă statuează că cererea de revizuire se depune în interiorul termenului de derulare a procedurii de reglementare pe cale amiabilă la Curtea Europeană a Drepturilor Omului – în cazul prevăzut la art. 449 lit. g).

Conform art. 11 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, soluționarea amiabilă a unei cauze aflate pe rolul Curții Europene poate fi inițiată doar după o notificare oficială parvenită din partea Curții Europene și poate fi derulată concomitent cu procedura prevăzută la art. 10, care se aplică în modul corespunzător.

În condițiile alin.(1), Agentul guvernamental, din oficiu, la solicitarea reclamantului sau a reprezentantului acestuia, este în drept să negocieze soluționarea amiabilă a oricărei cauze aflate pe rolul Curții Europene.

În prezenta cauză, Agentul guvernamental a menționat despre faptul că, la 17 martie 2021, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a comunicat Guvernului Republicii Moldova cererea Muruianu v. Republica Moldova (nr. 43482/13).

Curtea a solicitat prezentarea observațiilor cu privire la admisibilitatea și fondul cererii prin prisma întrebărilor formulate în circumstanțele de fapt și a propus Guvernului Republicii Moldova să ia în considerare eventualitatea unui acord de soluționare amiabilă a prezentei cauze.

În baza art. 11 și art. 12 din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, Guvernul Republicii Moldova a considerat judicioasă procedura de soluționare amiabilă a prezentei cauze, fiind inițiată de către Curte la momentul comunicării cererii reclamantului, în timp ce înaintarea prezentei cereri de revizuire constituie o condiție necesară pentru finalizarea acesteia, fie prin eventuala semnare a unui acord de soluționare amiabilă sau a unei declarații unilaterale, în scopul remedierii pretinsei încălcări a drepturilor lui Ion Muruianu în baza articolelor 6 § 1, 8 și 13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

În acest fel, Agentul guvernamental al Republicii Moldova a inițiat procedura de reglementare amiabilă a prezentei cauze.

Cu referire la circumstanțele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că Ion Muruianu s-a plâns în fața Curții Europene a Drepturilor Omului în baza articolului 6 § 1 din Convenție pe faptul că din cauza unor eșecuri structurale și a unei tendențiozități personale din partea unor membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, ultimul nu a acționat

în mod independent și imparțial, iar judecătorii Curții Supreme de Justiție, judecând prezenta cauză, nu au acționat în mod independent și imparțial, deoarece în eventualul caz în care admiteau acțiunea riscau ei înșiși să fie transferați la o instanță inferioară.

În baza aceluiași articol, Ion Muruianu s-a plâns că nu a fost notificat despre ședința Consiliului Superior al Magistraturii din 20 noiembrie 2012 și nici nu a fost audiat în fața acestui organ, fapt ce l-a privat de dreptul de a-și pleda cauza în fața Consiliului Superior al Magistraturii, a lipsit procedura de caracterul contradictoriu, iar hotărârea autorității publice este nemotivată.

Invocând articolul 13 coroborat cu articolul 6 § 1 din Convenție, Ion Muruianu a considerat că anume Curtea Supremă de Justiție a eșuat să exercite un control suficient în respectiva cauză, încălcându-i drepturile sale de acces la o instanță și la un remediu efectiv.

Astfel, Ion Muruianu a susținut că transferul său la o instanță ierarhic inferioară a constituit o ingerință în viața sa privată și profesională, contrar garanțiilor articolului 8 din Convenție.

Verificând temeinicia motivelor de revizuire invocate de Agentul guvernamental, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că, în speță, este justificată reexaminarea cauzei, or, în viziunea completului sunt prezente circumstanțe ce vizează încălcarea drepturilor fundamentale ale lui Ion Muruianu, garantate de art. 6 § 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, încălcare care constituie un viciu fundamental comis de instanța de judecată la pronunțarea hotărârii în cauză.

Pentru aceasta, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține prevederile art. 6 § 1 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, care reglementează că orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Aderent, art. 13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale garantează oricărei persoane, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

Curtea Europeană în jurisprudența sa a notat că, principiul conform căruia Convenția urmărește protejarea unor drepturi care nu sunt teoretice sau iluzorii, ci concrete și efective, că respectarea dreptului la un proces echitabil, cere ca nicio parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive și executorie, doar cu scopul de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă hotărâre judecătorească.

Analizând circumstanțele prezentei cauze și raționamentele expuse în cererea de revizuire, urmează de enunțat faptul că Curtea Supremă de Justiție ca instanță de fond a respins acțiunea reclamantului, examinând-o doar în partea ce se referă la procedura de adoptare a actului administrativ contestat de Ion Muruianu, respectiv nu a dat apreciere tuturor argumentelor invocate de către acesta în cererea de chemare în judecată în susținerea poziției sale.

La capitolul dat sunt imperioase constatările Curții Constituționale, care în hotărârea nr. 13 din 14 mai 2018 a precizat că, deși judecătorii nu fac parte din serviciul public în sens strict, ei sunt parte a serviciului public în sensul general al expresiei.

Curtea Constituțională a conchis că prima condiție a testului Eskelinen nu este îndeplinită în privința funcției de judecător, iar articolul 20 din Constituție este aplicabil în privința acestora.

În consecință, Curtea Constituțională a declarat neconstituțională sintagma „[...] doar în partea ce se referă la procedura de emitere/adoptare” din art. 25 alin. (1) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996, enunțând *inter alia* că cerințele pe care le impun dispozițiile legale contestate nu îi conferă un caracter suficient controlului realizat de către Curtea Supremă de Justiție în materia contestațiilor împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii.

În atare circumstanțe, instanța de revizuire constată că articolul 6 din Convenție sub aspectul său civil este aplicabil procedurii din prezenta cauză împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, or, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru ca articolul 6 § 1 să fie aplicabil sub aspectul său „civil”, trebuie să existe o contestație în ceea ce privește un drept despre care se poate pretinde – cel puțin în mod justificat – că este recunoscut în dreptul intern și că acest drept este sau nu protejat de către Convenție. Trebuie să existe o contestație reală și serioasă, care poate viza atât existența dreptului, cât și întinderea sau modalitățile sale de exercitare. În final, rezultatul procedurii trebuie să fie direct decisiv pentru dreptul în litigiu, o legătură slabă sau repercusiuni pe termen lung nefiind suficiente pentru ca articolul 6 § 1 să fie în joc (*Boulois v. Luxemburg* [MC], nr. 37575/04, § 90, CEDO 2012, *Bochan v. Ucraina* (nr. 2) [MC], nr. 22251/08, § 42, CEDO 2015, *Parohia Greco-Catolica Lupeni și alții v. România* [MC], nr. 76943/11, § 71, CEDO 2016 (extrase), *Regner v. Republica Cehă* [MC], nr. 35289/11, § 99, CEDO 2017 (extrase), *Denisov v. Ucraina* [MC], nr. 76639/11, § 44, 25 septembrie 2018).

În cauzele *Vilho Eskelinen și alții v. Finlanda* ([MC], nr. 63235/00, § 62, CEDO 2007-11) și *Denisov v. Ucraina* [MC], nr. 76639/11, § 44, 25 septembrie 2018, Curtea a menționat că, pentru a nu fi incidentă protecția conferită de articolul 6 din Convenție în situația funcționarilor publici, trebuie îndeplinite două condiții: 1) statul trebuie să fi exclus în mod expres accesul la un tribunal pentru funcția sau categoria de funcționari vizați; 2) excluderea trebuie să fie justificată în baza unor motive obiective, în interesul statului.

La caz, însă, articolul 20 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova garantează oricărei persoane dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

Aderent, articolul 25 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996 (în redacția în vigoare la momentul emiterii actului administrativ contestat) prevedea că hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pot fi contestate, la Curtea Supremă de Justiție, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la data comunicării, doar în partea ce se referă la procedura de emitere/adoptare. Contestațiile se examinează de un complet format din 9 judecători.

Astfel, din interpretarea normelor precitate și în coroborare cu constatările Curții Constituționale din hotărârea nr. 13 din 14 mai 2018 și cu jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului rezultă incontestabil că statul nu a exclus accesul judecătorilor la un tribunal în vederea contestării de către aceștia a acțiunilor Consiliului Superior al Magistraturii, iar în consecință, la judecarea cauzei, instanța de judecată investită cu judecarea fondului cauzei trebuia să aplice prevederile articolului 20 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova și articolului 6 din Convenție sub aspectul său civil.

Prin urmare, Curtea Supremă de Justiție, ca organ de control judiciar al legalității hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii în privința reclamantului Ion Muruianu, trebuia să asigure garanțiile articolului 6 § 1 și articolului 13 din Convenție, *inter alia* de independență și de imparțialitate, precum și un remediu efectiv.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat în cauza Denisov v. Ucraina că, deși judecătorii Consiliul Judecătorilor Curții Administrative erau obiectul unor măsuri disciplinare și erau obligați să respecte norme de disciplină și deontologie judiciare, nu era suficient în sine pentru a pune sub semnul întrebării independența și imparțialitatea lor față de autoritatea însărcinată cu aplicarea acestui regim.

Curtea a precizat că Consiliul Judecătorilor Curții Administrative nu era un simplu organ disciplinar, ci în realitate era de o instanță care deținea competențe extinse cu privire la cariera judecătorilor (numirea, sancționarea, revocarea). Ținând cont de aceste elemente și, în special, de contextul specific al sistemului ucrainean de la acel moment, Curtea, în lumina hotărârii Oleksandr Volkov v. Ucraina (nr. 21722/11, § 130, CEDO 2013) a conchis că judecătorii din cadrul Consiliului Judecătorilor Curții Administrative, sesizat cu litigiul care îl viza pe reclamant, nu au putut să probeze „independența” și „imparțialitatea” impuse de articolul 6 § 1 din Convenție.

Aplicând constatările Curții Europene a Drepturilor Omului din cauzele Denisov v. Ucraina și Oleksandr Volkov v. Ucraina circumstanțelor din prezenta speță, instanța de recurs consideră că controlul judiciar efectuat de către Curtea Supremă de Justiție nu a putut să probeze „independența” și „imparțialitatea” sa, deoarece la rândul lor într-adevăr s-ar fi putut afla sub autoritatea disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce înseamnă că ei înșiși ar fi putut să facă obiectul unei proceduri disciplinare în fața Consiliului Superior al Magistraturii.

În partea pretinselor invocări ale lui Ion Muruianu cu privire la caracterul insuficient al controlului efectuat de către Curtea Supremă de Justiție pentru remedierea pretinselor încălcări admise de către Consiliul Superior al Magistraturii, instanța de revizuire reține constatările Curții Europene a Drepturilor Omului, care a notat că în situația în care un organism judiciar însărcinat cu examinarea contestațiilor referitoare la „drepturi și obligații cu caracter civil” nu îndeplinește toate exigențele articolului 6 § 1 din Convenție, nu se produce o încălcare a Convenției dacă procedura în fața acestei entități a făcut obiectul „controlului ulterior al unui organism judiciar cu plenitudine de jurisdicție care îndeplinește, în ceea ce-l privește, garanțiile acestui articol” (Albert și Le Compte v. Belgia, 10 februarie 1983, § 29, seria A nr. 58, și Tsfayo v. Regatul Unit, nr. 60860/00, § 42, 14 noiembrie 2006).

În atare circumstanțe, instanța de revizuire opinează că, lipsind reclamantul de un răspuns clar și exhaustiv la toate problemele juridice ridicate de către acesta în fața Curții Supreme de Justiție, ca instanță investită cu judecarea fondului litigiului său împotriva Consiliului Superior al Magistraturii, s-a admis încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție, deoarece Curtea Supremă de Justiție a efectuat un control insuficient al legalității acțiunilor autorității publice, doar sub aspectul procedural de adoptare a actului administrativ, dar nu și în partea încălcărilor materiale.

În circumstanțele prezentei cauze, potrivit prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea nr. 947/1996 (în redacția în vigoare la momentul adoptării actului administrativ ce formează obiectul litigiului), hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii puteau fi contestate doar în partea ce se referă la procedura de adoptare. Drept urmare, prin prisma art. 25 alin. (1) din Legea nr. 947/1996, Curtea Supremă de Justiție nu a supus verificării argumentele invocate de Ion Muruianu în cererea de chemare în judecată, care nu puteau fi încadrate în prevederile art. 24 din Legea nr. 947/1996, din motiv că nu intrau în competența sa.

La capitolul dat sunt imperioase dezideratele Înaltei Curți de la Strasbourg reținute în cauza Ramos Nunes de Carvalho e SÁ v. Portugalia (nr. 55391/13 și altele 2, § 65, 21 iunie 2016), conform cărora „instanța” pe care o are în vedere articolul 6 § 1 din Convenție trebuie să aibă competența de a examina toate problemele de fapt și de drept relevante pentru soluționarea litigiului pentru care a fost sesizată.

În susținerea celor relatate supra, trebuie reiterate constatările Curții Constituționale, care a declarat neconstituțională sintagma „[...] doar în partea ce se referă la procedura de emitere/adoptare” din art. 25 alin. (1) din Legea nr. 947/1996, enunțând *inter alia* că aceste prevederi legale nu îi conferă un caracter suficient controlului realizat de către Curtea Supremă de Justiție în materia contestațiilor împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Relaționând aceste deziderate cu circumstanțele speței, se profilează concluzia că reclamantul Ion Muruianu nu a beneficiat real de dreptul la un remediu efectiv, garantat de art. 13 din Convenție, care presupune existența unei instanțe de judecată cu deplină jurisdicție, competentă să exercite un veritabil control de legalitate al actelor contestate de reclamant atât cu privire la chestiuni de drept, cât și cele de fapt. Or, în condițiile speței, Curtea Supremă de Justiție, aplicând prevederile legislației interne în vigoare la acel moment, în concret art. 24 și art. 25 din Legea nr. 947/1996, a exercitat controlul de legalitate al actelor administrative contestate doar în partea ce se referă la procedura de adoptare a acestora, dar nu și al legalității lor în fond.

Instanța de revizuire decelează că faptul violării art. 13 din Convenție în privința reclamantului Ion Muruianu este confirmată inclusiv și prin constatările Curții Constituționale reținute în hotărârea nr. 13 din 14 mai 2018 și prin faptul că s-a declarat neconstituțional textul „[...] doar în partea ce se referă la procedura de emitere/adoptare” din articolul 25 alineatul (1) din Legea nr. 947/1996.

Conjunctura concluziilor expuse supra denotă că, în condițiile prezentului litigiu, întinderea controlului exercitat de către Curtea Supremă de Justiție la sesizarea lui Ion Muruianu s-a echivalat cu un recurs în legalitate, dar nu cu un control în deplină jurisdicție, iar acest fapt ar face ca orice observator independent să ajungă la concluzia că reclamantul nu s-a bucurat de garanțiile unui proces echitabil și de un remediu efectiv, în sensul art. 6 § 1 și art. 13 din Convenție,

deoarece Curtea Supremă de Justiție nu a efectuat un control suficient în fapt și în drept al legalității actului administrativ adoptat de Consiliul Superior al Magistraturii în privința lui Ion Muruianu.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ constată încălcarea art. 6 § 1 și art. 13 din Convenție în privința lui Ion Muruianu, prin efectuarea unui control insuficient de către Curtea Supremă de Justiție, în fapt și în drept, al legalității hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii adoptate în privința lui Ion Muruianu și care formează obiectul prezentei cauze în contencios administrativ.

Succesiv, în partea argumentelor reclamantului Ion Muruianu cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, prin faptul că transferul său la o instanță ierarhic-inferioară a constituit o ingerință în viața sa privată și profesională, Colegiul învederează jurisprudența constată a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia litigiile de muncă nu sunt prin natura lor excluse din sfera noțiunii de „viață privată” în sensul articolului 8 din Convenție. În astfel de litigii, o concediere, o retrogradare, refuzul accesului la o profesie sau alte măsuri la fel de nefavorabile pot avea repercusiuni negative asupra anumitor aspecte tipice ale vieții private. Printre aceste aspecte se numără (i) „cercul intim” al reclamantului, (ii) posibilitatea acestuia de a stabili și dezvolta relații cu alte persoane și (iii) reputația sa socială și profesională (a se vedea Denisov v. Ucraina [MC], nr. 76639/11, 25 septembrie 2018).

De asemenea, Curtea a statuat că impactul negativ adus reputației unui individ trebuie să prezinte un anumit nivel de gravitate și să fie atât de amplu încât să producă un prejudiciu exercițiului persoanei de a se bucura de dreptul său la respectarea vieții private (a se vedea A. v. Norvegia, nr. 28070/06, §§ 63-64, 09 aprilie 2009; Polanco Torres și Movilla Polanco v. Spania, nr. 34147/06, §§ 40 și 44, 21 septembrie 2010; Delfi AS v. Estonia [MC], nr. 64569/09, § 137, CEDO 2015; Bedat v. Elveția [MC], nr. 56925/08, § 72, CEDO 2016). Această condiție este valabilă pentru reputația socială în general și pentru reputația profesională în special (a se vedea Medzlis Islamske Zajednice Brcko și alții v. Bosnia și Herțegovina [MC], nr. 17224/11, §§ 76 și 105-106, 27 iunie 2017).

În cauza Oleksandr Volkov v. Ucraina nr. 21722/11, din 09 ianuarie 2013, Curtea a conchis că eliberarea din funcție a reclamantului a constituit o ingerință în exercitarea dreptului acestuia la respectarea vieții sale private, în sensul articolului 8 din Convenție. Curtea a stabilit că eliberarea din funcția de judecător a reclamantului a afectat o mare parte a relațiilor acestuia cu alte persoane, inclusiv relațiile de natură profesională. De asemenea, aceasta a avut impact asupra „sferei private” a reclamantului, deoarece pierderea locului de muncă trebuie să fi avut consecințe semnificative asupra bunăstării materiale a reclamantului și a familiei acestuia. În consecință, Curtea a conchis că ingerința în exercitarea de către reclamant a dreptului la respectarea vieții sale private nu fusese prevăzută de lege. Astfel, ingerința nu a fost compatibilă cu dreptul intern și, în plus, dreptul intern aplicabil nu îndeplinea condițiile de previzibilitate și de oferire a unei protecții adecvate împotriva arbitrariului.

Reieșind din circumstanțele prezentei cauze, trebuie menționat faptul că obiectul prezentului litigiul ține de exercitarea activității profesionale a

reclamantului în cadrul căruia acesta a contestat o hotărâre emisă de o autoritate publică, care a avut repercusiuni negative asupra vieții sale private și profesionale.

Astfel, prin prisma dezideratelor Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele menționate mai sus, instanța de revizuire constată că prin transferul reclamantului Ion Muruianu la o instanță ierarhic-inferioară a constituit o ingerință în viața sa privată și profesională, iar drept consecință a loc violarea garanțiilor de la art. 8 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

Atunci când se constată că un reclamant nu a avut parte de un proces echitabil în instanțele naționale și nu i-a fost garantat dreptul la un remediu efectiv, Guvernul Republicii Moldova poate iniția o procedură de reglementare pe cale amiabilă a cauzei aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului, circumstanță ce poate servi drept de temei de revizuire conform art. 449 lit. g) din Codul de procedură civilă.

Cu titlu subsecvent, instanța de revizuire observă că reclamantul Ion Muruianu a recunoscut în referința sa depusă pe marginea cererii de revizuire că a fost contactat de către Agentul guvernamental, care l-a invitat la negocierea unei tranzacții de soluționare pe cale amiabilă a cauzei aflate pe rolul Curții Europene, conform art. 11 din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015, însă a refuzat categoric orice negocieri.

Însă, refuzul lui Ion Muruianu de a negocia soluționarea pe cale amiabilă a cauzei sale aflate pe rolul Curții Europene nu împiedică Guvernul Republicii Moldova să recunoască unilateral încălcările admise în privința acestuia și să remedieze unipersonal consecințele încălcărilor date, conform art. 12 din Legea cu privire la Agentul guvernamental nr. 151 din 30 iulie 2015.

Astfel, prin depunerea prezentei cereri de revizuire, Guvernul Republicii Moldova, în persoana Agentului guvernamental, recunoaște unilateral încălcările admise în privința lui Ion Muruianu și dorește remedierea acestora prin redeschiderea procedurii judiciare și acordarea unei sume bănești cu titlu de reparare a prejudiciului moral cauzat reclamantului prin încălcarea acestor drepturi și libertăți fundamentale.

Circumstanțele descrise, precum și recunoașterea unilaterală de către Guvernul Republicii Moldova a încălcărilor admise în privința reclamantului Ion Muruianu, impun necesitatea admiterii cererii de revizuire, retractării hotărârii din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție și reexaminării cauzei în contencios administrativ intentate la acțiunea lui Ion Muruianu împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea hotărârii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 „cu privire la transferul judecătorilor Curții Supreme de Justiție în funcțiile vacante de judecător în alte instanțe judecătorești” în partea inițierii procedurii de transfer și propunerii transferului judecătorului Ion Muruianu de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătorii.

La capitolul dat instanța de revizuire reține prevederile art. 191 alin. (3) din Codul administrativ, potrivit cărora Curtea de Apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Respectiv, odată cu retractarea hotărârii din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, prezenta cauză urmează a fi transmisă pentru reexaminarea după competență la Curtea de Apel Chișinău, care va efectua controlul în fapt și în

drept a legalității hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 în partea inițierii procedurii de transfer și propunerii transferului judecătorului Ion Muruianu de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătorii.

În ceea ce vizează solicitarea Agentului guvernamental al Republicii Moldova de acordare a unei satisfacții echitabile în beneficiul reclamantului Ion Muruianu pentru încălcările constatate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că în baza art. 41 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

Satisfacția echitabilă poate fi acordată dacă dreptul intern nu permite sau permite doar în mod imperfect, prin repunerea lucrurilor în situația anterioară, înlăturarea consecințelor măsurii incriminate.

Mecanismul de control instituit prin Convenție are un caracter subsidiar, ceea ce presupune, conform art. 1 din Convenție, că drepturile și libertățile garantate de Convenție să fie protejate mai întâi prin dreptul intern și aplicate de autoritățile naționale.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ constată existența unui prejudiciu moral suferit de către reclamant prin faptul acesta nu s-a bucurat de garanțiile unui proces echitabil și de un remediu efectiv, în sensul art. 6 § 1, art. 8 și art. 13 din Convenție, deoarece Curtea Supremă de Justiție nu a efectuat un control suficient în fapt și în drept al legalității actului administrativ adoptat de Consiliul Superior al Magistraturii în privința lui Ion Muruianu, care a constituit o ingerință în viața sa privată și profesională.

Prin urmare, fiind constatată existența unei violări a drepturilor fundamentale ale reclamantului, statul are obligația juridică din perspectiva Convenției de a pune capăt acestei violări și de a înlătura consecințele în așa fel încât să se restabilească, pe cât e posibil, situația anterioară prin repararea prejudiciului sub formă pecuniară.

Astfel, prejudiciul moral se acordă în raport cu consecințele negative suferite de parte, cât și în măsura în care i-a afectat situația socială și materială, iar în temeiul Convenției pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, aceste criterii se aplică prin necesitatea ca partea lezată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a reiterat că o hotărâre în care ea constată o violare impune statului pârât o obligație legală de a pune capăt violării și a repara consecințele acesteia în așa mod, încât să restabilească pe cât e posibil situația existentă înainte de violare (a se vedea *Former King of Greece and Others v. Greece* [GC], nr. 25701/94, § 72). În această cauză, reparația trebuie să aibă scopul de a repune reclamantul în situația în care el s-ar fi aflat dacă violarea nu ar fi avut loc.

La fel, repararea prejudiciului cauzat printr-o hotărâre judecătorească, prin care s-a încălcat un drept prevăzut de Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, poate fi efectuat în primul rând prin modificarea (casarea) acesteia și numai apoi prin acordarea unei compensații pecuniare.

Respectiv, ținând cont de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauze cu încălcări similare și efectul acestor încălcări asupra reclamantului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că o compensație suficientă nu poate fi echilibrată doar prin simpla constatare a faptelor descrise. Astfel, suma de 5 800 de euro (4 950 de euro cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral provocat reclamantului și 850 de euro cu titlu de compensare a costurilor și cheltuielilor de reprezentare în fața Curții Europene a Drepturilor Omului), solicitată de Agentul guvernamental, reprezintă o satisfacție echitabilă pentru încălcările constatate, fiind apreciată în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral, inclusiv costuri și cheltuieli.

Din considerentele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ ajunge la concluzia de a admite cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental, Oleg Rotari, a constata încălcarea drepturilor reclamantului Ion Muruianu garantate de art. 6 § 1, art. 8 și art. 13 din Convenție, cu acordarea unei satisfacții echitabile în beneficiul reclamantului pentru încălcările constatate, prin aplicarea directă a articolului 41 din Convenție, în cuantum de 5 800 de euro în calitate de prejudiciu moral, costuri și cheltuieli de reprezentare în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, a casa hotărârea din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție și a transmite cauza pentru reexaminarea după competență la Curtea de Apel Chișinău, care va efectua controlul în fapt și în drept al legalității hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 741/36 din 20 noiembrie 2012 în partea inițierii procedurii de transfer și propunerii transferului judecătorului Ion Muruianu de la Curtea Supremă de Justiție către curțile de apel sau judecătorii.

Conform art. 195 și art. 230 din Codul administrativ și în conformitate cu art. 453 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se admite cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental al Republicii Moldova, Oleg Rotari.

Se constată încălcarea drepturilor lui Ion Muruianu garantate de art. 6 § 1, art. 8 și art. 13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

Se casează hotărârea din 19 decembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție în cauza de contencios administrativ intentată la contestația depusă de Ion Muruianu împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ.

Se transmite prezenta cauză de contencios administrativ după competență la Curtea de Apel Chișinău, conform art. 191 din Codul administrativ, pentru examinarea contestației depuse de Ion Muruianu împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actului administrativ.

Se încasează din contul bugetului de stat gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Ion Muruianu suma de 5 800 (cinci mii opt sute) de euro, convertită în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei, la

data transferului, cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensare a costurilor și cheltuielilor de reprezentare în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nicolae Craiu

Nina Vascan

Victor Burduh

Maria Ghervas